

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

14 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru
ALERGUȘ Constantin
TIMOFTI Vladimir

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de avocata Platon Mariana în numele inculpatului Cîrlici Sergiu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 octombrie 2016, în cauza penală privindu-l pe

CÎRLICI Sergiu Vladimir, născut la XXX,
originar și domiciliat în XXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 05.10.2015 – 12.04.2016;

Instanța de apel: 06.05.2016 – 25.10.2016;

Instanța de recurs: 04.01.2017 – 14.03.2017.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 12 aprilie 2016, adoptată în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Cîrlici S. a fost recunoscut vinovat și condamnat în temeiul art. 264¹ alin. (4) Cod penal, la 4 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Potrivit art. 85 Cod penal, prin cumul de sentințe, la pedeapsa aplicată prin prezenta sentință, lui Cîrlici S. i-a fost adăugată parțial pedeapsa neexecutată stabilită prin sentința Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 21 mai 2015, prin care ultimul a fost recunoscut vinovat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal și condamnat la 3 ani închisoare cu aplicarea art.90 Cod penal, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an, pedeapsa stabilită a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 1 an, stabilindu-i lui Cîrlici S., pedeapsa definitivă de 3 ani și 1 lună, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an și cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond, *în fapt*, a constatat că, în noaptea de 01 august 2015, aproximativ la ora 03.30 min., Cîrlici S., cunoscând cu certitudine că nu posedă permis de conducere, a condus automobilul de model „Mercedes 308 D” cu n/î CHV 911, care aparține lui Jecicov P. și cu care s-a deplasat pe bd. Decebal în direcția str. Trandafirilor din mun. Chișinău. În timpul deplasării, ajungând la intersecția bd. Decebal în direcția str. Trandafirilor, mun. Chișinău, a fost stopat pentru verificarea actelor automobilului, de către agentul constatator al Inspectoratului Național de Patrulare a IGP a MAI, Profire V.

În procesul verificării actelor, inspectorul a observat că Cîrlici S. prezenta semne evidente de aflare în stare de ebrietate. Pentru confirmarea și aprecierea gradului stării de ebrietate, precum și a naturii ei, conducătorul mijlocului de transport a fost condus la medicul narcolog din cadrul Dispensarului Republican de Narcologie al IMSP amplasat în mun. Chișinău pe str. Petru Rareș 32.

În urma examinării medicale, conform procesului-verbal nr. 1500 al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei din 01.08.2015, în privința lui Cîrlici S. a fost stabilită concluzia conform căreia acesta, la momentul examinării, se afla în stare de ebrietate provocată de stupefiante, starea de ebrietate respectivă fiind certificată în rezultatul colectării probei la urină prin existența reacției pozitive la cannabinoide - 8 ng/ml.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal – *conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate produsă de substanțe narcotice, psihotrope și de alte substanțe cu efecte similare, care este privată de dreptul de a conduce mijloace de transport*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către avocata Platon M. în numele inculpatului, care a solicitat casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care lui Cîrlici S. să-i fie stabilită o sancțiune non-privativă de libertate, din următoarele motive:

- instanța de fond nu a ținut cont de caracterul și personalitatea inculpatului și anume de faptul că acesta și-a recunoscut vina, a dat declarații și a colaborat cu organul de urmărire penală;

- instanța de fond nu a motivat în sentința adoptată necesitatea ispășirii pedepsei aplicate cu privațiune de libertate.

În ședința instanței de apel inculpatul, prin cerere scrisă, a solicitat încetarea procesului penal în privința sa, invocând Legea nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 octombrie 2016, apelul avocatei Platon M. declarat în numele inculpatului Cîrlici S. a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței atacate, fără careva modificări.

5. Pentru a decide astfel, instanța de apel în partea descriptivă a deciziei a menționat că instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei, examinând probele administrate din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de prevederile legale relevante, și încadrând just acțiunile inculpatului în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal.

Instanța de apel a menționat că, din conținutul cererii de apel înaintate legalitatea sentinței se contestă doar sub aspectul individualizării pedepsei penale, respectiv verificând sentința sub acest aspect s-a reținut că, pedeapsa penală aplicată inculpatului pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal este una legală, proporțională cu fapta comisă și în măsură să asigure atingerea scopului pedepsei penale, iar motivele invocate de inculpat și apărătorul acestuia în cererea de apel sunt nefondate.

Mai mult, s-a constatat că instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal și la stabilirea categoriei și mărimii pedepsei a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază și agravează răspunderea penală, de condițiile de viață ale inculpatului precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării celui vinovat.

Instanța de apel a respins ca fiind neîntemeiate argumentele apelantei privind aplicarea față de inculpat a unei pedepse neprivative de libertate (amenda sau suspendarea condiționată a executării pedepsei sub formă de închisoare în baza art. 90 Cod penal) dat fiind că, Cîrlici S. fiind condamnat anterior la pedeapsa cu închisoare cu suspendarea executării acesteia, din nou a săvârșit o infracțiune. Astfel, instanța a considerat că, aplicarea în baza unei sentințe anterioare a unei sancțiuni penale urma să-l convingă pe Cîrlici S. despre necesitatea corijării comportamentului și încetării conduitei infracționale.

Însă, examinând cauza deferită judecății s-a stabilit că, personalitatea inculpatului este una complexă și predispusă la comiterea abaterilor penale, iar sancțiunea anterioară aplicată în vederea influențării acestuia întru corectarea comportamentului nu a produs efectul scontat. Inculpatul și-a continuat activitatea ilegală, prin ce a demonstrat că pedeapsa anterioară nu și-a atins scopul și aflându-se în stare de libertate, nu a conștientizat caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale și importanța valorilor sociale lezate.

În continuare, instanța de apel a respins solicitarea inculpatului privind aplicarea Legii cu privire la amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, dat fiind că, potrivit art. 1 alin.(1) din legea nominalizată aceasta se aplică condiționat și exclusiv persoanelor bănuite, învinuite și inculpate care manifestă căință activă în cadrul procesului penal și celor condamnate care sunt caracterizate pozitiv pe parcursul executării pedepsei, perioadei de probațiune sau termenului de probă și sunt evaluate psihologic ca prezentând risc de recidivă mediu sau redus, dacă aceste persoane cad sub incidența prevederilor art. 2-9, 11 și 12. În temeiul alin.(2) căința activă a persoanei se determină în conformitate cu criteriile stabilite la art. 57 din Codul penal fără a ține cont de criteriul gravității faptei comise.

Astfel, în sensul art. 57 alin. (1) din Codul penal, persoana care pentru prima oară a săvârșit o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă poate fi liberată de răspundere penală dacă ea, după săvârșirea infracțiunii, s-a autodenunțat de bună voie, a contribuit activ la descoperirea acesteia, a compensat valoarea daunei materiale cauzate sau, în alt mod, a reparat prejudiciul pricinuit de infracțiunea comisă.

Deci, instanța de apel a constatat că, în speță se atestă interdicțiile prevăzute de art. 10 al Legii nr. 210 și ca urmare se indică asupra imposibilității aplicării dispozițiilor actului amnistiei față de inculpat, dat fiind că ultimul a săvârșit infracțiunea în perioada termenului de probă, adică fiind în prezența stării de recidivă.

6. Nefiind de acord cu soluția pronunțată de instanța de apel, avocata Platon M., acționînd în numele inculpatului, a depus cerere de recurs ordinar, prin care solicită casarea deciziei acestei instanțe și aplicarea actului amnistiei față de Cîrlici S.

Recurenta menționează că pedeapsa aplicată inculpatului a fost individualizată contrar prevederilor legale, iar instanța de apel a ieșit din limitele învinuirii aduse lui Cîrlici S., prin mențiunea că *infracțiunea în cauză pe care a comis-o inculpatul este una ușoară, astfel legislația penală permite aplicarea în privința acestuia art. 90 alin. (11) Cod penal*. În continuare, în argumentarea soluției de agravare a pedepsei, instanța de apel a indicat circumstanțe bazate pe presupuneri, care în viziunea sa a impus necesitatea izolării inculpatului de societate. Respectiv, greșit s-a considerat că, scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în privința lui Cîrlici S. va fi atins, doar prin menținerea sancțiunii în limitele și în condițiile stabilite de prima instanță.

Totodată, instanța de apel a stabilit că, personalitatea inculpatului este una complexă și predispusă la comiterea abaterilor penale, iar sancțiunea anterioară aplicată în vederea influențării acestuia întru corectarea comportamentului nu a produs efectul scontat.

Însă, recurenta susține că concluziile instanței de apel contravin normelor legale, deoarece pedeapsa penală se aplică doar pentru fapta comisă, nu însă și pentru circumstanțele neprevăzute de lege ca agravante la art. 77 Cod penal, pe cînd instanța din oficiu a agravat pedeapsa făcînd referire la faptul că inculpatul anterior a mai săvârșit infracțiuni, ceea ce contravine art. 75 Cod penal.

Concluzia instanței de apel precum că inculpatul urmează a fi pedepsit cu izolarea de societate, fără aplicarea art. 90 alin. (11) Cod penal, este contrară esenței dreptului penal și contravine normelor internaționale, în particular art. 6 paragraf. 2 și 3 din CEDO.

La fel, avocata menționează că respingerea cererii depuse de către Cîrlici S. privind aplicarea amnistiei în privința lui, este contrară art. 6 din Legea nr.210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, întrucît în cererea întocmită de către Cîrlici S. a fost indicat că art. 264¹ alin. (4) și art. 264 alin. (3) Cod penal, nu cad sub incidența restricțiilor din art. 10 lit. d) al legii nominalizate.

În drept, recurenta își întemeiază cererea pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10), 11) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului declarat de partea

apărării, menționînd că este inadmisibil aplicarea față de Cîrlici S. a actului amnistiei, deoarece inculpatul a săvîrșit infracțiunea prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, în perioada de probă, iar comportamentul negativ al acestuia a fost confirmat și de reprezentantul organului de probațiune.

8. Judecînd recursul ordinar declarat, raportat la actele cauzei, Colegiul penal lărgit conchide că acesta urmează a fi admis, cu casarea totală a deciziei instanței de apel și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Potrivit prevederilor art. 434 Cod de procedură penală, judecînd recursul împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărîrii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

Or, rațiunea și finalitatea exercitării căii de atac, în particular avîndu-se în vedere recursul ordinar, rezidă în înlăturarea erorilor admise de instanța ierarhic inferioară la etapa precedentă de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv și unul reparator.

În drept, soluția instanței de recurs se fundamentează pe prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, potrivit cărora judecînd recursurile instanța este în drept să le admită, cu casarea totală a hotărîrii atacate și cu trimiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, cînd eroarea admisă nu poate fi corectată de instanța de recurs la această etapă a procedurilor. Prin urmare, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze total, atunci cînd se constată admiterea unei erori de drept, care a avut drept consecință adoptarea unei soluții eronate.

Analizînd cererea de recurs declarată, Colegiul constată că, în esență, titulara acesteia critică neaplicarea de către instanța de apel a Legii nr. 210 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, cu dispunerea încetării procesului penal în privința lui Cîrlici S. ale cărui interese le reprezintă.

Instanța de recurs consideră că criticele recurente sunt întemeiate și în contextul ce urmează va puncta raționamentele care au stat la baza admiterii recursului declarat.

Într-un prim aspect, este relevant de a specifica că amnistia este actul de clemență al puterii legiuitoare, prin care aceasta, din considerente de ordin politic sau social, înlătură răspunderea penală și consecințele condamnării pentru infracțiunile săvîrșite pînă la apariția sa.

La 29 iulie 2016 a fost adoptată Legea nr. 210 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova. Potrivit art. 2 din Legea nr. 210, în cazul în care persoana, în privința căreia se judecă cauza penală, întrunește condițiile stabilite de art. 1 și nu cade sub incidența art. 10, este pasibilă de a i se aplica actul amnistiei, dacă infracțiunea a fost comisă pînă la data de 29 iulie 2016, pentru care Codul penal nr. 985-XV din 18 aprilie 2002 sau Codul penal aprobat prin Legea R.S.S. Moldovenești din 24 martie 1961, prevede, în calitate de pedeapsă

principală maximă o pedeapsă nu mai aspră decât pedeapsa cu închisoarea, pe un termen de 7 ani.

La caz, Cîrlîci S. a comis infracțiunea prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal la data de 01 august 2015, iar săvîrșirea acestei infracțiuni se pedepsea cu amendă în mărime de la 700 la 800 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore, sau cu închisoare de pînă la 1 an. Respectiv, la *prima facie* circumstanțele de fapt ale cauzei deferite judecătii, se încadrează în prescripțiile generale ale Legii nr. 210 privind amnistia.

Procedura de aplicare a amnistiei față de inculpat, reglementată de art. 2 din Legea nr. 210, stipulează expres că procesul penal încetează la faza de judecare a cauzei, care include toate instanțele ordinare de judecată, adică atât prima instanță, cât și instanța de apel și cea de recurs ordinar, dacă sunt întrunite condițiile expuse în lege.

Totodată, în acest punct de analiză se evidențiază că, înainte de a aplica actul amnistiei, instanța urmează să determine, dacă inculpatul a manifestat căința activă față de fapta infracțională comisă. Alin. (2) al art. 1 din Legea nr. 210 stipulează expres că căința activă a persoanei se determină, în conformitate cu criteriile stabilite de art. 57 Cod penal.

Din conținutul art. 57 Cod penal, trebuie de înțeles că liberarea de răspundere penală, în legătură cu căința activă, este posibilă numai în cazul în care sunt întrunite următoarele criterii: *persoana s-a autodenunțat de bună voie, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, a compensat valoarea daunei materiale cauzate sau a reparat în alt mod prejudiciul pricinuit de infracțiune*. Or, reieșind din textul legii precitat, se conchide că, pentru aplicarea amnistiei față de inculpat, este suficient să fie întrunite cel puțin unul dintre criteriile enumerate supra.

În speța dată, Colegiul penal lărgit constată că nu a fost cauzat vreun prejudiciu, respectiv în atare circumstanțe, prevederile art. 2 din Legea nr. 210 pot fi aplicate numai dacă inculpatul a manifestat căința activă prin autodenunțare sau prin contribuire activă la descoperirea infracțiunii, care include: *judecarea cauzei penale în procedura prevăzută de art. 364¹ sau art. 509 Cod de procedură penală sau în cazul recunoașterii integrale a vinovăției*.

Raportînd la caz cele consemnate, Colegiul reiterează că, cauza penală în privința lui Cîrlîci S. a fost judecată în procedura simplificată, în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală. Prin alte cuvinte, inculpatul a manifestat căința față de fapta infracțională comisă, încă în prima instanță, acceptînd judecarea cauzei în privința sa în baza art. 364¹ Cod de procedură penală și recunoscînd vinovăția pentru cele incriminate.

Cu toate acestea, instanța de apel a respins solicitarea inculpatului de a-i aplica amnistia și a consemnat că, actul amnistiei față de inculpat nu poate fi aplicat din motiv că acesta se aplică condiționat și exclusiv persoanelor bănuite, învinuite și inculpate care manifestă căința activă în cadrul procesului penal și celor condamnate care sunt caracterizate pozitiv pe parcursul executării pedepsei, perioadei de probațiune sau termenului de probă și sunt evaluate psihologic ca prezentînd risc de recidivă mediu sau

redus, dacă aceste persoane cad sub incidența prevederilor art. 2-9, 11 și 12. În temeiul alin. (2) din Lege, căința activă a persoanei se determină în conformitate cu criteriile stabilite la art. 57 din Codul penal, potrivit căruia, persoana care pentru prima oară a săvârșit o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă poate fi liberată de răspundere penală dacă ea, după săvârșirea infracțiunii, s-a autodenunțat de bună voie, a contribuit activ la descoperirea acesteia, a compensat valoarea daunei materiale cauzate sau, în alt mod, a reparat prejudiciul pricinuit de infracțiunea comisă.

Așadar, instanța de apel a conchis că, în speță se atestă interdicțiile prevăzute de art. 10 al Legii nr. 210, dat fiind că inculpatul a săvârșit infracțiunea în perioada termenului de probă, adică fiind în prezența stării de recidivă, iar amnistia se aplică doar față de inculpații care pentru prima oară au săvârșit o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă.

Colegiul penal lărgit nu poate realiza la statuările instanței de apel, considerând că instanța a făcut o interpretare greșită a prevederilor Legii nr. 210 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

Într-adevăr, la data săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, inculpatul executa pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 21 mai 2015, prin care a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de un an. În temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa principală stabilită în privința lui Cîrlici S. a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 1 an. Adică, la caz, există starea de recidivă.

Însă, Legea nr. 210 nu impune expres anumite restricții de aplicare a amnistiei în privința persoanelor care au comis infracțiuni în stare de recidivă. Interdicțiile privind aplicarea actului amnistie, față de persoanele ce au comis infracțiunea în stare de recidivă, rezultă din prevederile art. 10 lit. g) a Legii nr. 210, care stabilește că nu se aplică amnistia, în privința persoanelor ce au fost condamnate anterior pentru săvârșirea **cu intenție** a unei infracțiuni **grave, deosebit de grave sau excepțional de grave**, executând, în tot sau în parte, pedeapsa cu închisoare. Sub incidența interdicției, prevăzute de art. 10 lit. g) al Legii nr. 210, nu cad persoanele care au fost anterior condamnate pentru infracțiunile indicate în art. 10 lit. g), dar nu au executat pedeapsa cu închisoarea sau antecedentele penale sunt stinse.

Cîrlici S. anterior a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, care potrivit art. 16 Cod penal se califică drept o infracțiune gravă, însă aceasta a fost săvârșită **din imprudență**, ceea ce denotă că restricțiile nominalizate supra nu sunt incidente cauzei deferite judecării, iar instanța de apel greșit a consemnat despre prezența restricțiilor prevăzute de art. 10 din Legea nr. 210 în speța dată.

Din atare considerente, Colegiul penal lărgit conchide că, la caz, în privința inculpatului Cîrlici S. poate fi aplicat actul amnistiei, dacă rejudecând cauza instanța de apel nu va constata alte restricții stipulate de legislator în art. 10 din Legea nr. 210 privind amnistia.

Respectiv, pe cale de consecință, toate cele consemnate supra au conturat opinia Colegiul penal lărgit că, în cauza deferită judecării, la etapa examinării apelului instanța a

admis erorile de drept prevăzute de pct. 6) și 11) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, iar decizia instanței urmează a fi casată integral, cu remiterea cauzei la rejudecare.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care reglementează procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe corespunzător și în strictă conformitate cu prevederile Legii nr. 210 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova asupra chestiunii de aplicare a amnistiei față de inculpatul Cîrlici S. și să țină seama de cele consemnate în prezenta decizie, să înlăture omisiunile admise și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

9. În temeiul art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Admite recursul ordinar declarat de avocata Platon Mariana în numele inculpatului Cîrlici Sergiu, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 octombrie 2016, în cauza penală privindu-l pe Cîrlici Sergiu Vladimir, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Decizia pronunțată integral la 13 aprilie 2017.

Președinte

URSACHE Petru

Judecători

NICOLAEV Ghenadie

MORARU Petru

ALERGUȘ Constantin

TIMOFTI Vladimir